

MEMORIAL

Generał Marii Wittek

AK
Lubw

WEBER Maria Izabela
z d. Śczęśniakiewicz
ps. „Ludmiła”

1625/WSK
1

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — WEBER, Maria Szabela.....
z d. Szczęśliwice.....
ps. „Ludmiła” 1625/WOK

I. Materiały dokumentacyjne

- I/1 – relacja właściwa
- I/2 – dokumenty (sensu stricto) dot. osoby relatora
- I/3 – inne materiały dokumentacyjne dot. osoby relatora

II. Materiały uzupełniające relację

III. Inne materiały (zebrane przez „relatora”):

- III/1 – dot. rodziny relatora
- III/2 – dot. ogólnie okresu sprzed 1939 r.
- III/3 – dot. ogólnie okresu okupacji (1939 –1945)
- III/4 – dot. ogólnie okresu po 1945 r.
- III/5 – inne...

IV. Korespondencja

.....
.....
.....
.....

V. Wypisy ze źródeł [tzw.: „nazwiskowe karty informacyjne”]

VI. Fotografie

II Materiały uzupełniające relację

- G. Mazur, J. Węsierski, Konspiracja lwowska. Katowice 1994,
kopia, k. 2 s. 1-2

G. Męzar, M. Wójcicki, Konspiracja Lwowska, Kefowa 1997 III
z Komendą Okręgu od przełomu marca i kwietnia 1944 do 31 VII 1944 był kwatermistrzem Komendy Okręgu AK Lwów. W organizacji NIE był od listopada 1944 przejściowo szefem Oddziału III, a wkrótce potem – Oddziału I sztabu Komendy Okręgu Lwów; oddziałowi temu podlegały referaty: organizacyjny, łączności operacyjnej oraz konspiracyjnej, kwatermistrzowski, płatnik i WSK. Funkcję tę pełnił do momentu wyjazdu ze Lwowa 8 XII 1945. Przybył do Krakowa, gdzie w marcu 1946 rozpoczął pracę jako kierownik działu transportu w oddziale krakowskim PUR. Nadal działał w Eksterytorialnym Okręgu Lwowskim WiN, pełniąc funkcję kwatermistrza; 5 IV 1948 został aresztowany w Krakowie i przewieziony do Wrocławia, gdzie tamtejszy Wojskowy Sąd Rejonowy 29 XI 1948 skazał go na 8 lat więzienia pod zarzutem działalności w WiN-ie. Karę odbywał w więzieniach w Rawiczu, Nowogardzie i Ilawie. Z uwagi na ciężki stan zdrowia (w wyniku brutalnego śledztwa) został zwolniony 10 VIII 1954 i po rocznym leczeniu podjął pracę w przedsiębiorstwie kusiernicko-krawieckim w Krakowie. Postanowieniem Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z 6 VI 1956 kara została złagodzona do 4 lat (spędził już jednak w więzieniach ponad 6 lat). W 1958 przeszedł na emeryturę, a 28 XII 1962 wyrokiem Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu został uniewinniony i zrehabilitowany. Zmarł w Krakowie 18 kwietnia 1968 i został pochowany na Cmentarzu Rakowickim.

Był odznaczony 3-krotnie Krzyżem Walecznych (1921), Srebrnym Krzyżem Zasługi (1935) oraz medalami. W 1964 i 1965 MON zweryfikował odznaczenie W-a Virtuti Militari 5 kl. oraz awans do stopnia mjr.

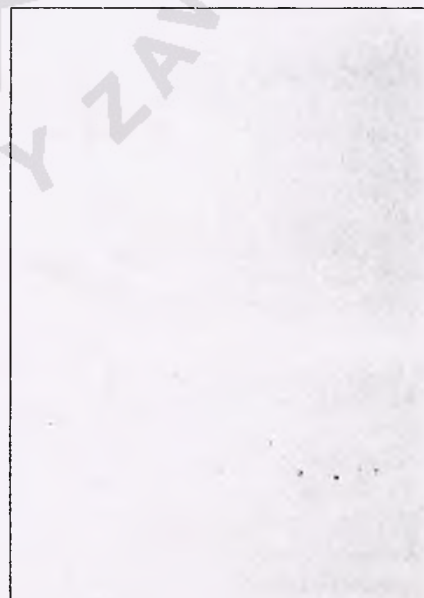
Żonaty był z Melanią z Korab-Słonieckich (1886-1964), nauczycielką, mieli 5 dzieci. Córka Maria Janina (ur. 1910), sanitariuszka WSK w dzielnicy Zachodniej Okręgu Lwów, ps. „Rtęć”, aresztowana 4 XII 1944 we Lwowie, była więziona w Riazaniu i Borowiczach do grudnia 1948, kiedy to powróciła do Polski. Syn Adam Maria (1914-1969), ppor. służby stałej 26 pp, był uczestnikiem obrony Warszawy w 1939, gdzie został ranny, i jeńcem oflagów. Następnie żołnierz 1 DPanc. gen. S. Maczka, uczestnik walk w Belgii i Holandii, gdzie został ponownie ranny, po wojnie przebywał na emigracji i zginął w wypadku w Londynie. Córka Irena Anna (ur. 1916 lub 1918), zam. Prist

(mąż oficer brytyjski) wywieziona została wraz z bratem Jerzym Witoldem 13 IV 1940 ze Lwowa do Kustanaj w Kazachstanie, po wojnie przebywała w Anglii. Syn Jerzy Witold (ur. 1923), wywieziony wraz z siostrą Ireną Anną, brał udział w walkach II Korpusu we Włoszech, a po wojnie był pilotem francuskiego lotnictwa cywilnego. Spośród rodzeństwa W-a, jego brat Jan Wiktor (1894-1974), kpt. 51 pp, odznaczony 2-krotnie Krzyżem Walecznych, był oficerem II Korpusu, zmarł po wojnie w Londynie.

AWIH: III/33/16, k. 41 (błędnie: Wydż. VI zamiast IV, oraz awans do stopnia kpt. 1926), 55, III/33/19/II, k. 31a, 58a; CAW: Ap. 2530, Ap. 16239, VM 95-928, VM 95-925, Odrzuc. 7 X 1935; – „Dz. Pers. MSWojsk.” nr 6 z 23 III 1932 s. 247, nr 12 z 11 XI 1935 s. 123; „Rocz. oficerski” 1923, 1924, 1928, 1932; – L. Głowacki, *Obrona* (dotyczy syna Adama); J. Węgierski, *Archiwum WiN-u*; tegoż, *Dzielnica Śródmieście Inspektoratu Lwów-miasto ZWZ-AK w latach 1941-1942*, „Zeszyty Historyczne” (Gliwice) 1997 nr 9, w druku; tegoż, *Komendy*; tegoż, „Lwowskie” okręgi, s. 13, 18-19; tegoż, *Odtwarzanie*, s. 14; tegoż, *Tło i zarys historii lwowskiej organizacji „NIE”*, „Zesz. Hist. WiN-u” 1993 nr 3 s. 41-42; – zyciorysy opracowane przez córkę Zofię; dokumenty w zbiorach córki Marii Janiny i JW.

WEBER MARIA IZABELA (1899-1975), używała drugiego imienia, z d. Szczyńkiewicz, ps. „Ludmila”. Ur. 30 czerwca 1899 we Lwowie, jako jedno z trojga dzieci Stanisława, drukarza lwowskiego i poety oraz Karoliny z d. Kurasiewicz. Ukończyła żeńskie seminarium nauczycielskie we Lwowie, po czym zapisała się jako wolna słu-

Maria Izabela Weber

chaczka na UJK, gdzie ukończyła studia polonistyczne. Od 1916 działała w 2 Żeńskiej Drużynie Harcerskiej im. W. Łukaszyńskiego we Lwowie i jako jej drużynowa brała udział w pomocniczej służbie harcerskiej w obronie Lwowa w 1918. W okresie międzywojennym pracowała jako nauczycielka w gimnazjum w Brodach i prowadziła tam drużynę harcerską. Jesienią 1939 organizowała w szpitalach pomoc dla rannych oficerów i żołnierzy.

W czasie okupacji niemieckiej pracowała w Polskim Komitecie Opieki Lwów-miasto, kierując działem opieki nad więźniami i ich rodzinami. Od 3 I do 17 V 1944 prowadziła komórki opieki społecznej nad rodzinami nieżyjących członków AK. Po wojnie W. osiedliła się w Bytomiu, gdzie zmarła 8 listopada 1975 i została pochowana na cmentarzu przy ul. Piekarskiej.

Mąż W-jej Aleksy, profesor gimnazjum i liceum w Brodach, oficer rez. WP, harcmistrz i komendant hufca Brody, uczestnik kampanii wrześniowej, wzięty do niewoli sowieckiej, zginął w Katyniu, według innej wersji zginął w niewoli niemieckiej w oflagu. Starszy brat W-owej, → Aleksander Szczęściakiewicz był wybitnym działaczem harcerskim, młodszy – Zbigniew pracował wraz z nią w Polskim Komitecie Opieki.

AAN: RGO, k. 22-24, 47-48; AWIH: III/33/27, k. 13, 43; Bibl. Ossol.: 16296/II, t. 2. Arch. RGO m. Lwowa. *Więźnio-*

Stanisław Wiktor Westwalewicz

*wie z więzienia przy ul. Łąckiego, 16603/I Materiały W-Świrskiego, k. 18; CA KC PZPR: 203/XV-17, k. 95; – J. Jabrzemski (red.), *Szare Szeregi* (dot. męża); J. Węgiński, *Komendy*; – relacje Stefanii Stipał, Anny Szczęściakiewiczowej i Kazimiery Wicińskiej (zbiory JW).*

WESTWALEWICZ STANISŁAW WIKTOR (1909-1993), przybrane nazwiska: m.in. Rawicz, Stegło, ps. „Gacek”, oficer rez. piech. WP: ppor. (I I 1935). Ur. 23 marca 1909 w Stanisławowie, jako jedno z czworga dzieci Mariana (1877-1944), chemika, nauczyciela, a potem pracownika Instytutu Ekspertyz Sądowych i docenta Lwowskiego Państwowego Instytutu Medycznego 1939-1941, oraz Janiny z d. Dropiowskiej. 1927-1929 uczęszczał do I gimnazjum im. M. Kopernika we Lwowie, gdzie uzyskał maturę. Studiował potem na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej, ale studiów nie skończył. Od 16 VIII 1931 do 30 VI 1932 był w Szkole (Baonu) Podchorążych Rezerwy Piechoty nr 5 w Krakowie. Potem pracował dorywczo w różnych przedsiębiorstwach we Lwowie.

W czasie kampanii wrześniowej walczył w 40 pp, przydzielony do sztabu gen. K. Sosnkowskiego. Następnie przedostał się na Węgry i 1940-1941 jako kurier siedmiokrotnie przedostawał się z Budapesztu do Generalnego Gubernatorstwa. W 1941 ujęty w Przemysłu przez Niemców jako jeden z 10 zakładników, został zwolniony po 100 dniach i powrócił do Lwowa. Tam wstąpił do AK i 1942-1944 był oficerem informacyjnym rejonu kolejowego Dzielnicy Zachodniej Inspektoratu Lwów-miasto. W okresie „Burzy” dowodził oddziałem leśnym 7 kompanii 40 pp AK w rejonie Krotoszyn-Zubrza. Po rozbrojeniu oddziału przez Armię Czerwoną wyjechał za San. Pracował w Warszawie kolejno w Centrali Spółdzielczości Pracy, Ministerstwie Ziem Odzyskanych, Centrali Handlu Mięsem, a ostatnio jako zastępca kierownika d/s administracyjno-gospodarczych w Obwodowej Przychodni Przemysłowej na Żeraniu. 23 VII 1974 przeszedł na emeryturę. Zmarł 23 IV 1993 w Warszawie.

Był odznaczony *Virtuti Militari* 5 kl. i medalami.

Zonaty był z Aliną Sztachelską, mieli córkę Ewę (ur. 1947), zam. Nogelska, absolwentkę Wydziału Geologii UW. Spośród rodzeństwa W-a brat Marian Józef (1901-1940) był uczestnikiem obrony Lwowa w 1918, potem oficerem służby stałej 26 pal, po przeniesieniu do rezerwy pracował jako II sekretarz ambasady polskiej w Budapeszcie,

AK
Lwów

WEBER

Maria Izabela

z d. Szczęścikiewicz

ps. "Ludmiła"

1625/USK
6

WEBER Maria Izabela

WEBER Maria Kabela

